

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 15 ◆ Середа, 23 січня 1991 року ◆

Ціна 10 коп.

ЩЕ ДОНЕДАВНА
НА ВСІХ
ІДЕОЛОГІЧНИХ
ПЕРЕХРЕСТЯХ
МИ ПІДДАВАЛИ
АНАФЕМІ ЦЮ
ТАЛАНОВИТУ
І МУЖНЮ
ЛЮДИНУ, ЯКА
КИНУЛА
СМИЛІВІЙ
ВИКЛИК
ІТАЛІЯРНИЙ
СИСТЕМІ. ЩЕ
ДОНЕДАВНА НА
ЙОГО ТВОРЧИСТЬ
БУЛО
НАКЛАДЕНЕ
«ТАБУ», ТА Й
САМ
ПИСЬМЕННИК
ЗМУШЕНИЙ БУВ
ШУКАТИ
ПРИТУЛКУ
ЗА КОРДОНОМ.
АЛЕ ВІРА
НІКОЛИ НЕ
ПОКИДАЛА
МНІКОЛУ
РУДЕНКА. ВІРА
У ВЕЛИКІ
ПОТЕНЦІАЛИ
МОЖЛИВОСТІ
СВОГО
ТАЛАНОВИТОГО
НАРОДУ, ВІРА
В УКРАЇНСЬКЕ
ВІДРОДЖЕННЯ
І КОЛИ ВОНО
ПРІЙШЛО
В НАШУ
РЕСПУБЛІКУ, ВІН
НЕ МІГ
БІЛЬШЕ
СПОСТЕРІГАТИ
ЗА РОЗВИТКОМ
ПОЛІТИ НА
УКРАЇНІ
З ДАЛЕКОГО
ЗАОКЕАНСЬКОГО
БЕРЕГА.
УРІВНЬ
З КНИЖКИ
МИКОЛИ
РУДЕНКА «ШЛЯХ
ДО ХАОСУ»
ЧИТАЙТЕ НА
12—13
СТОРІНКАХ.

Фотокопак
Михайла САЧНА

Замість пошуку компромісів, боротьби ідей — танків, десантників, авіамаїні черги. Роздуми нашого оглядача про події в Литві читайте на 4 і 9 сторінках.

Старий, проте нині цілком своєчасний анекдот: «Чому «Союз непорушних» є найбагатшою у світі державою? А тому, що сильні не вмирають, ніби до ривки розірвати його не можуть». У який спосіб працює ця система? Як діє наша «мембрана», що набуває дедалі «інтернаціональнішого» характеру? Відповідь на ці запитання — на 8 і 10 сторінках.

Мал.
Сергія ФЕДЬКА

Інформаційний кур'єр: Телетайп. Теленс. Телефакс

ПРЕЗИДЕНТ Буш заявив, що наступом на прибалтійські республіки спурбаний, асв сат і заплякує радянських керівників утриматися від застосування сили в цьому регіоні. Міністри закордонних справ Угорщини, Польщі та Чехословаччини у номінації, схваленому на спільній нараді в Будапешті, вказали, що підтримують законні обрані уряди республік, а також закликають докласти зусиль для врегулювання ситуації мирними засобами. У зв'язку з невідомими подіями в Латвії Європейський парламент вирішив скликати екстренну нараду з ЄСРП, заплановану на четвер.

3 АРУБІЖНІ засоби масової інформації повідомляють: Віськово-повітряні сили союзників продовжують атаки на об'єкти Ірану. Наземні війська антиіракської коаліції просуваються до кордону між Саудівською Аравією і Кувейтом. Міністр оборони США Чейні заявив, що метою повітряних рейдів є знищення іракських мобільних ракет «СКАД». Американські спеціалісти відзначають, що Ірак має від 30 до 40 танків старішого зразка. Чейні наголосили, що міністерство оборони лавірує повідомлення про те, мовляв, що Ірак перетворив до 200 своїх пілків, щоб захистити їх від повітряних атак.

Ірак погромує анкострати військовоополонених союзницьких сил як «живих щитів на своїх стратегічних об'єктах». Президент Сполучених Штатів Буш заявив, що поведінка Ірану є прямим порушенням всіх конвенцій щодо захисту прав військовополонених. Він попередив Саїда Хусейна, що подібні акції не вплине на хід воєнних дій проти Ірану. Ірак відкинув радянську мирну ініціативу щодо припинення війни у Перській затоці. Саїд Хусейн надіслав листа Президенту М. Горбачову, в якому підкреснив, що Ірак не несе відповідальності за війну.

ДОБРЕ ШАХТАРЯМ — ТЕПЛО УСІ ПОДОЯМ

Як ми уже повідомляли, триває поїздка Голови Верховної Ради УРСР

Л. Кравчука по Донецькій та Луганській областях

ГОЛОС України

Голова Верховної Ради
Української РСР

Головний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Редакторів:

Олександр БІЛІК
заступник редактора
Анатолій ГОРЛОВ
заступник редактора

Олександр
СМЕЛЯНОВ
член-кореспондент
АН УРСР

Володимир
КРАСНОДЕМСЬКИЙ

Леонід
САМОЙЛЕНКО
заступник редактора

Борис
СНІДОРЕНКО
заступник редактора

Анатолій
СОЛОНСЬКИЙ

Віталій СУДЯ
відповідальний
секретар

Засновник —
Верховна Рада
Української РСР.

Адреса редакції:
УРСР, 232041
Київ-47, вул. Нестерова, 4
Друкується
не рекомендується
і на поверхностях.
Друк авторів
публікується у «Голосі
України» на завад
збігається з точкою
зору редакції.

Індекс 60955.
Тираж 161.650.
Переплатити ціна
не рідше 19 коп. 60 коп.

УВАГА!

У зв'язку
з технологією випуску
газети друкується «Голос»
(9—16 стор.) викладає
на 4 і 5 сторінках.

Наші кореспонденти на борту літака взяли інтерв'ю у Голови Верховної Ради УРСР.

При надвечірній зупинці на станції по роботі і загальному настрою нашого життя, як би монети, купили все і їдте в шахтарський край. Що нас воликала і дорогу? З яким настроєм їдте в Донецьк?

Про настрій краще поговорити після повернення. Він залежатиме від того, як буде реалізовано наші плани. Найголовніше завдання — визначити позиції гірників. Адже на сесії ми фактично вирішили питання про те, щоб зупити шахтарів під своє крило. Тому нас цікавить, як до цього ставляться самі шахтарі, які в них що-до цього плану.

Тут дві позиції. Перша: шахтарям не повинно бути гірше, ніж до прийняття нами рішення. Інша: всі проведення робіт не варто уявляти. Але є й позиція шахтарів, оскільки в них чимало трудових, екологічних, матеріальних, насамперед маю на увазі постачання. Та й технологічний процес добування вугілля з великих глибин є складним. Його видобуток зменшується: тільки за минулий рік довільно трати недодали близько двох мільйонів тонн. Тому у відносинах із шахтарями треба враховувати реалії союдення. Ми будемо робити все, щоб намічені плани — захисту шахтарів, перегляду цих тощо — здійснити з ви-

годою для розвитку регіону. Але й шахтарі мають такі тверді гарантії того, що в цих складних умовах вугілля буде. Якщо його не буде, — не буде ні прибутку, ні зростання виробництва продукції, у магазинах не побачать товари.

Леонід Македончук, якщо не секрет, це планова подорож чи воли викликала якоюсь надзвичайною ситуацією?

— Планова. Я давно хотів побувати в цьому регіоні. Якоюсь чином складалося, що відвідував більше центральні області, місцевості, які постраждали від Чорнобильської катастрофи. Було у своїх виборів і, зрозуміло, напружена робота в Києві. Нині, коли вугільну промисловість ми забрали знову до республіки, я не міг не ознайомитися з ситуацією в шахтарському краї, не відвідати Донецька.

— Ви плануєте зустрічі з шахтарськими колективами?

— Ні. Хочу зустрітись і з металургією. Бо крім шахтарів, ми беремо під захист і металургів. Ці галузі соціально запущені, потребують негайної допомоги.

Візьміть хоча б таке. Кожний рік Міністерство металургії промислового виробництва втрачає близько 2 мільярдів карбованців. Половини цих грошей йдуть на те, щоб здійснити реконструкцію галузі. Але всі ці кошти розпорошуються. Інвестиційна

політика міністерства не сприяла модернізації металургійної галузі, у тому числі запровадженню таких передових методів, як безперервна розливка сталі. Усі країни світу, і зокрема Японія, 90 відсотків сталі розливають саме в такий спосіб. У нас же — 14—15 відсотків. Хіба це правильно? От і маємо таке становище, коли металургійну промисловість треба терміново вносити з прориву.

Та якщо ми тільки й будемо що говорити про вини або про провину тих, хто до цього призвів, ні на крок вперед не просуємося. Сьогодні треба працювати.

Леонід Македончук, очевидно, поради з розвитку про розвиток регіону як гостро поставити питання і про екологію?

— Значимо. Саме ці галузі промисловості найбільше забруднюють як Донецький регіон, так і інші території. Щоб поліпшити екологічну ситуацію, потрібні величезні кошти. Отже, реконструкція галузі має здійснюватися паралельно із виконанням великих коштів в екології. На жаль, я не можу сказати, що ми сьогодні здатні заповнити усі заповнені промисловістю шкоти. Це справа майбутнього. Але і тепер про це не треба забувати. Все має робитися в комплексі.

Ми значимо, налякані Чорнобильм. Проте слід мати на увазі, що така галузь, як металургія, теж досить

сильно забруднює воду, повітря, грунт.

Ще одне. Сьогодні вугілля доводиться вивозити на всі більші глибини, геологічні умови залізання надзвичайно складні, температура висока, сірчані відходи разом з порошком ідуть нагора. На жаль, треба створити техніку, яка б могла діяти на таких глибинах. А то в Луганській області на багатьох шахтах знову з'являється за відбиті молюски. Треба адекватніше вирішувати це питання.

Ми також маємо подумати, як все-таки використовувати кошти, у тому числі й валюту, щоб створити індустрію по комплексній переробці відходів. Частина територій уже перероблена, і їх можна використовувати для будівельних цілей. Для цього знадобиться багато коштів. Незабаром у нас йтиме на міжнародний форум з питань регіонального розвитку. Там будуть діяти люди, безумовно, для яких ми хочемо «відкрити» республіку, зокрема шахтарський регіон. Треба залучити іноземні капітали. Іншого шляху немає. Бо в шахтарському краї живуть тисячі, мільйони людей.

На нас сьогодні дивляться весь світ. І тільки при стабільній політичній обстановці можна вирішувати серйозні питання. Якщо не буде демократії, ніхто не вкладатиме своїх капіталів у нашу економіку. Це треба розуміти глибоко і назавжди.

РОБІТНИЧІЙ НАКАЗ

ГІРНИКИ — ЗА СТАБІЛЬНІСТЬ

Шахта імені 60-річчя Радянської України не відірветься від інших гірничих колективів басейну. Хіба що минулого року виконали виробничий план, причому — дотримуючись і були відзначені тим, що цей успіх який не помітили. Були, звичайно, усі поздовжні, телефонні дзвінки, але шахтарі пам'ятають, що раніше «велике вугілля» відзначали не тільки словами. Скажімо, була можливість придбати на пільгових умовах легковий автомобіль. А як буде тепер, з переходом на ринкові відносини?

Зазначимо, ці та інші запитання, які відповів Голова Верховної Ради Л. Кравчук, докорінно відірвалися від всіх мітінгових слів, які вувала минулого літа у шахтарському місті.

Помітний потяг гірників до стабільності: конструктив-

ного вирішення нарізних проблем. І хоча їх чимало, вони однакові: страйками і мітінгами людей не нагодують. До того ж ситуація змінилася. Тепер галузь, скорюгована у республіканське управління. Як зазначив Л. Кравчук, уряд України взяв на себе відповідальність за долю шахтарських колективів.

І тут особливий ваги набув Закон про місцеве самоврядування. Скажімо, шахтарі, які мешкають у зоні будівництва нових підприємств, мають знати, як вплинуть виробничі потужності на екологічний стан регіону. Про це і йшлося на зустрічі з гірниками. На запитання про подальші дії у стосунках з місцевою владою та урядом республіки, відповів шахтарів була однозначною: «Хто не працює, той не їсть».

— Це турбує нас особливо, — сказав майстер доменної печі № 1 Григорій Орел.

Його підприємств і газівник Володимир Чувпіль. Адже від обсягів випуску металу залежать здобуті підприємством гроші. Це — головний його розвиток, заробіток, а зрештою і життєвий рівень сім'ї. Однак, вважають металургів, на порозі ринку підприємств не можна. Треба йти далі.

І не тільки напрушувати виробництво. Помережу проведених питань колективного захисту. Ось хоча б такий факт. Сьогодні на підприємстві дефіцит «гарячих» професій, які викликають інтерес молодішого покоління. Це головний технолог — всього 1200 чоловік. Чн треба набирати людей. А поряд з цим, за словами головного інженера підприємства Володимира Терещенка, люди не мали проблем з життям в інших сферах. Як збалансувати інтереси?

Особливо це стосується, зазначили робітники, скажімо, виплат по лікарняних. Одні робітники роками не хворіють, інші — щомісяця. А відрахування на всі ці іспільні кішени. Такий підхід суперечить соціальній спра-

вдливості, викликає нарікання в колективі. Чи не краще використати досвід, який нагромадили там, де вже г'юють ринкові відносини?

Мова йде про особистий страхувальний фонд. Робітник сам потрубується про стан свого здоров'я, а вигоди поліпшити умови праці будуть конкретними і діючими.

У численних зустрічах з Головою Верховної Ради УРСР Л. Кравчуком металургів цікавили не тільки зобов'язаннями підприємств, але й перспективами розвитку внутрішньої та зовнішньої політики республіки, порядком денним парламентських засідань. Висловлювалися і такі думки: варто було б деяким народним депутатам частіше бувати у «гарячих» цехах. За тісні стосунки із робітничим класом висловлювалися і Л. Кравчук.

Анатолій КРАСНЯНСЬКИЙ, Леонід САМОЙЛЕНКО, спеціальні кореспонденти «Голосу України».

МЕТАЛУРГИ ІДУТЬ ДАЛІ

Металургія галузь республіки у важкому стані. Головна проблема — не вистачає сировини, на підприємствах «відмітають» двори.

Про це йшлося і в цехах Донецького металургійного заводу, який відвідав Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук.

ГОЛОС України

Виходячи з Декларації про державний суверенітет України, прагнучи до збереження та зміцнення її інтегративно-національного єдності, з метою сприяння умов для кращого розвитку фундаментального науки, забезпечення фінансової підтримки з боку держави наукових досліджень та їхньої освіти, Провідні Верховної Ради Української РСР постановили:

1. Встановити, що Академія наук УРСР є республіканською самонадзоровою організацією, яка діє на основі автономності Української РСР та єдині згідно зі Статутом Академії наук УРСР.

2. Покласти на Академію наук УРСР підготувати незалежну оцінку процесів суспільного, науково-технічного і культурного розвитку республіки, а також економічного стану в Українській РСР та розробити відповідні пропозиції і рекомендації з цих питань, які мають систематично подаватися Верховній Раді та Уряду республіки, доводитися до відома громадськості.

3. Занежити за Академією наук УРСР всі основні фонди та інше державне майно, що знаходиться в даній час у користуванні її установ та організацій дослідно-виробничої бази.

Президія Верховної Ради Української РСР постановила:

Внести зміни і доповнення до таких законодавчих актів Української РСР:

У Законі Української РСР про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р. додаток до № 51, ч. 1122; 1985 р. № 17, ст. 415, № 24, ст. 453, № 44, ст. 1058; 1986 р. № 15, ст. 246, № 27, ст. 839, № 52, ст. 1057; 1987 р. № 12, ст. 228, № 25, ст. 453, 454, № 35, ст. 874, № 4, ст. 1184; 1988 р. № 3, ст. 806, № 53, ст. 1184; 1989 р. № 19, ст. 182, № 22, ст. 236, № 49, ст. 1184; 1990 р. № 50, № 50, № 12, ст. 194, № 18, ст. 278, № 20, ст. 313).

1. Доповнити Кодекс статтею 187 такого змісту:

«Стаття 187. Публічні заклики до невиконання вимог працівника міліції

Публічні заклики в будь-якій формі невиконання розпоряджень або вимог працівника міліції у зв'язку з виконанням ним обов'язків в охороні громадського порядку або поширення заведомо неправдивих відомостей з метою провокації непокори працівників міліції, якщо ці дії призвели до порушення громадського порядку.

Підтягнуті за собою накладення штрафу в розмірі від ста до трьохсот карбованців або вилучення роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку».

2. Стаття 185 викласти в такому змісті:

«Стаття 185. Злісна непокора законам розпоряджень або вимог працівника міліції, народного дружинника, військовослужбовця у зв'язку з їх участю в охороні громадського порядку

Підтягнуті за собою накладення штрафу в розмірі двохсот карбованців або вилучення роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку, в разі, якщо за обставинами справ, з урахуванням особи порушника, застосування цих заходів буде визнано недостатнім, — адміністративний арешт на строк до п'яти днів або...».

3. Частина другу статті 185 викласти в такій редакції:

«Залишення службового особа без розгляду подання

ПОСТАНОВА ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ПРО СТАТУС АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про прийняття законів Української РСР про академію, про роздержавлення майна, а також законів, які регулюють відносини в сфері науки, порядок акодити, користування та передавання цієї майна, закріпленим за Академією наук Української РСР, аніжатиє виключно Президією Академії наук Української РСР.

Порядок внутрішнього розподілу майна між установами Академії наук УРСР, а також його використання відповідно до завдань їхньої діяльності визначати Статутом та іншими нормативними актами Академії наук Української РСР.

4. Зберегти надалі фінансування фун-

даментальних наукових досліджень та витрат на організацію діяльності Академії наук УРСР а основано з республіканського бюджету, зокрема на увазі, що результати цих досліджень передаються Академією наук УРСР дорученим з додержанням норм авторського і винахідницького права.

5. Встановити, що Академія наук УРСР самостійно вирішує питання залучення і взаємодії з усіма органами, організаціями, товариствами, в тому числі і зарубіжними.

6. Академія наук УРСР щорічно подає Верховній Раді Української РСР Раді Міністрів Української РСР запис про свою діяльність.

7. Раді Міністрів Української РСР у двохмісячний строк прийняти необхідні рішення по розгляді цієї постанови, де, зокрема, передбачити:

— порядок і строки формування республіканського державного фонду фундаментальних наукових досліджень з затвердження покриття по його;

— порядок забезпечення Академії наук УРСР державними капітальними вкладеннями, матеріальними-технічними ресурсами та відповідними ноштами, що розподіляються централизованно;

— введення в Академії наук УРСР контрактної системи на виконання робіт співробітників, в тому числі іноземних вчених, з наданням права самостійно актиновати ствари особам, які виконують ці роботи, з наданням їм надання на неоплатні основні вчені Академії наук УРСР а міжнародні наукові організації;

— підготувати умови оподаткування за установ Академії наук УРСР, що проводять фундаментальні дослідження, та організації їх дослідно-виробничої бази відповідно до чинного законодавства.

Голова Верховної Ради Української РСР
І. Л. КРАВЧУК.
м. Київ, 17 січня 1991 року.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про посилення правового захисту працівників правоохоронних органів

Погроза абиством, насильством чи знищенням майна щодо працівника правоохоронного органу внутрішніх справ чи державної безпеки, в так само щодо його близьких родичів, а у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків —

карється позбавленням волі на строк від одного до трьох років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки, в так само його близьким родичам, у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне нанесення судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки або його близьким родичам любові або чинення інших насильствих дій у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, що спричинило легкі тілесні ушкодження, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне нанесення судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки або його близьким родичам любові або чинення інших насильствих дій у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, що спричинило легкі тілесні ушкодження, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що нале-

жить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки, в так само його близьким родичам, у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки, в так само його близьким родичам, у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне знищення або пошкодження майна, що належить судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне нанесення судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки або його близьким родичам любові або чинення інших насильствих дій у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, що спричинило легкі тілесні ушкодження, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне нанесення судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки або його близьким родичам любові або чинення інших насильствих дій у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, що спричинило легкі тілесні ушкодження, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

Умисне нанесення судді, народному засідателю або працівникові прокуратури, органу внутрішніх справ чи державної безпеки або його близьким родичам любові або чинення інших насильствих дій у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, що спричинило легкі тілесні ушкодження, —

карється позбавленням волі на строк від трьох до десяти років.

мадської установи, або органу, чи службовцю особі, винні або утримувати від виконання будь-якої дії як умови здійснення заходів.

карється позбавленням волі на строк до шести років.

Дії, передбачені частиною 4 цієї статті, винні щодо працівника правоохоронного органу чи представника влади, а в так само щодо його близьких родичів, а у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків або іншим загальною безпечним способом, або таке, що спричинило людські жертви чи інші такі наслідки, —

карється позбавленням волі на строк від п'яти до п'ятнадцяти років».

4. Назву і текст статті 180 після слова «або народних дружинників» доповнити словами «а також військово-службовця».

5. У частині другій статті 179 після слів «або працівника міліції» доповнити словами «або народного дружинника або військово-службовця».

6. У частині другій статті 180 після слів «або народних дружинників» доповнити словами «а також військово-службовця».

7. У частині другій статті 180 після слів «або народних дружинників» доповнити словами «а також військово-службовця».

8. Частина другу статті 10 після слова і цифри «108 частини 1» доповнити цифрами «189».

9. У пункті 1 частини третьої статті 251, пункті 1 частини першої статті 28 і пункті 1 частини третьої статті 341 слово і цифри «стаття 101» замінити словами і цифрами «статті 101, 189 частини 2».

10. Частина другу статті 10 після слова і цифри «108 частини 1» доповнити цифрами «189».

11. У пункті 1 частини третьої статті 251, пункті 1 частини першої статті 28 і пункті 1 частини третьої статті 341 слово і цифри «стаття 101» замінити словами і цифрами «статті 101, 189 частини 2».

12. У пункті 1 частини третьої статті 251, пункті 1 частини першої статті 28 і пункті 1 частини третьої статті 341 слово і цифри «стаття 101» замінити словами і цифрами «статті 101, 189 частини 2».

13. Встановити, що попереднє слідство у справах про злочини, передбачені статтями 176, 178, 189, 189, 189 Кримінального кодексу Української РСР, проводиться слідчими органами прокуратури.

У зв'язку з чим частину першу статті 112 Кримінально-процесуального кодексу Української РСР після слів «176» доповнити цифрами «176», а після цифри «189» — цифрами «189, 189, 189, 189».

14. Цей Указ набирає чинності з моменту опублікування його в газеті «Голос України».

Голова Верховної Ради Української РСР
І. Л. КРАВЧУК.
м. Київ
18 січня 1991 року. № 15

ТИ НАРОДУ

ЕРНЕННЯ З ВІЛЬНЮСА

ких військ. національної мільйон і вісімнадцять офіційно наших хлопів. безслав'янти сцені на прохан- «трудящих» в архів. мати, що цю виконисто- II реаніма- (омі) всередині після прого- стету загально- стей над кла- і після присуд- Гурбачову ремії миру.

і ось тепер нову танки, томати чер- е, слози. І ення ТАРС. слово такі ж. Праги, Ка- Баку.

перебудови ілюзій і надії на волю, як і гусени- то на мупки чинити на- тників. Дикта- наступає. Під- му — події

Вільнюса, я- стався просту- трапилося, в- судиса». А во- до того, що першою жерт- наступу дик- джав Е. Ше- обивши «пра- вивши коман-

ду, Горбачов вирішив будь-що зберегти «сильний центр». Для цього Москва, виконуючи КДБ і армію, хоче ліквідувати процес суверенізації і демократизації в республіках. Заборонити свободу слова, друку, зборів. Розпочати масові (використовуючи досвід Йосипа Віссаріоновича) репресії проти інкомислячих. Знову залізною рукою погнати «великий радянський народ» до щастя.

Чому почали з Литви? Во найбільше «відбилася від рук», найщиріше повірила в ідеї перебудови, чимдуж при- скорюючи свій поступ в на- прямку Європи. Починати ж «велику» справу треба з най- важчої ділянки. От і обрали Литву. Необхідно було тільки знайти тих, хто «просить допомоги». Придумали Ко- мітет національного порятун- ку. Призначити час. Кращого, ніж напередодні війни в Пер- сидський затоці, годі й чекати. Розробити сценарій. Його давно розроблено. Ще мар- шалом Жуковим під час угорських подій 1956 року: захопити радіо, телебачення, редакції газет, вокзали, теле- граф, приміщення парламен- ту. Звернутися до населення, що «антисоціалістичні сили, розпалюючи міжнаціональну ворожнечу, намагалися розпо- чати громадянську війну. На прохання патріотичних сил доблесна Радянська Ар- мія дала рішучу відсіч сепаратистам і відстояла соціалі- стичні завоювання...»

Найаргументованішу са- одістський контрверсію, звісно, можна було б одержати в Комітеті національного поря-

(Закінчення на 9-й стор.).

— каже Ан- рович. — Але конона, що належить Ро-

звучить шо- ирн мови. 30- фер, банкір з- тів, що на Ук- у. Тут Йо- а. У майбут- запропонува- зв'язки для- Жартома до- було б зробити- декабристсь- ку... Не лаяй- ашому ринку- ле для бізнесу- е мову й при-

його батько, секретар Між- рації соціаль- ів, яка працює- Н, робить все, крапа стала її

Людмила КОРОЛЬ.

На знімку: сім'я А. Мурав- йова-Апостола.

Фото Сергія П'ЯТЕРИКОВА.

Політичне життя

ЩОБ НЕ БУЛО ПРЕТЕНЗІЙ

На Україні створюються іні- мітети громадської ініціативи, завдання яких стабілізувати громадсько-політичну ситуа- цію в республіці, спрямовую- чи зростаючу активність на- селення в конструктивне русло відродження України. Коорди- наційна група працює вже два місяці. 9 лютого планується провести республіканську кон- ференцію, де зберуться лідери всіх партій. Розглядатиму- ться питання: ставлення до

Союзнного договору і внутріш- ній устрій України. З метою запобігти претензіям будь-якої партії, певного угруповання до вразу волі народу проводиться соціологічний експрес- аналіз щодо політичної пози- ції населення України стосов- но Союзного договору та став- лення до останніх акцій уря- ду СРСР. Його буде проведе- но вибірково в різних регіо- нах республіки.

Депутат зробив запит

А ЯЄЦЬ В МАГАЗИНІ НЕМАЄ...

Хто б у наш неспокійний час «яєчного дефіциту» став би жартувати, що, мовляв, Вінічків замість будматеріа- лів вивозить за кордон мільйони яєць та ще й по дві копійки за штуку?

І справді, не до жартів. Народний депутат УРСР (центрального виборчого ок- ругу № 21, місто Київ) О. Ємець зробив запит до Ра- ди Міністрів республіки, в якому вказує, що в квітні 1989 року Вінічківський обл- виконком і польська фірма «Полімерс-Цекон» підписали контракт на взаємні проми- слові поставки: інофірма ра- дянському партнерові — автокрани й технологічні лі- нії для переробки м'яса пти- ці, радянський партнер іно- фірмі — шєбиз, камінь, двері. Але згодом із незро- зумілих причин Вінічківський обвиконком звертається до Ради Міністрів з клопотан- ням замінити поставки буд- матеріалів на поставку 18 мільйонів яєць (вартість од- ного — дві копійки), і 14 листопада 1990 року одержує дозвіл на таку бартерну угоду.

На запит депутат одержав відповідь з Ради Міністрів, підписану першим заступни-

ком, І. О. аченком, який, до речі, підписував і дозвіл на продаж яєць. У відповіді стверджується, що справді Вінічківський обвикон- ком звертався з таким клопо- танням до Ради Міністрів і вона, враховуючи, що об- ласть поставляє яєця за рахунок їх понадпланового виробництва і за умов пов- ного виконання державного замовлення на цю продук- цію, як виняток, погодилася з пропозицією вінічан. Проте, йдеться далі у відповіді, «за оперативними даними останнім часом темпи виробни- цтва» яєць в області «знизил- ся», викликало «дів у перевищенні плану» вироб- ництва цієї продукції і Держ- агропрому УРСР спільно з Вінічківським обвиконком доручено терміново розгляну- ти це питання в доповідні Раді стрів.

Залишається додати, що народний депутат О. Ємець одержав додаткову інформа- цію: Рада Міністрів УРСР дала вказівку (як виняток?) припинити відправку яєць і переглянути умови угоди.

Анатолій БЕНЬ, спеціальний кореспон- дент «Голосу України».

Новини з усієї України

СТАЛИ ГІМНАЗИСТАМИ

Вже не школярами, а гімна- зистами прийшли після зимо- вих канікул до своїх класів вихованці юнацької середньої школи № 9 міста Одеси. Подію коментує директор гімназії Сергій Мавсисович ЕГЕРЧУК.

— Дати не тільки спеціальні знання, а й виховати людину, якій би були притаманні такі дефіцитні сьогодні риси, як чесність, благородство, добро- та — ось у чому вбачаємо го- ловне завдання гімназії.

Сподіваюсь, що моєн наш випускник вільно розмовляти- ме англійською та французь-

кою мовами, оволодіє німець- кою та латинню, гратиме, як мінімум, на одному музично- му інструменті, опанує мисте- цтво бального танцю, основн живопису. У програмі, окрім звичайних шкільних предметів, — історія світової культури, людинаознавство. У старших класах гімназисти добровільно обирають предмети згідно зі своїми нахилами й уподо- баннями.

Георгій ВОРОТНЮК, власний кореспондент «Голосу України». Одеса.

КОНОТОПСЬКІ «ВІДИКИ»

КОНОТОП. Сумська об- ласть. Один за одним тут припинили існування відео- салони: нема клієнтів. Поди- витися бойовик або збірник мультфільмів можна не ви- ходячи з дому, оскільки по- одній з програм місцевого те- лебачення їх транслюють з сьомої ранку до одинадцяти вечора.

— Таку послугу, — по- відомив голова Конотопської районої Ради народних де-

путатів Ю. Іванов, — орга- нізував кооператив «Оріон», переобладнавши архітектур- ну пам'ятку міста — башту Сухова, на справжній теле- центр. Крім фільмів, транс- луються місські новини, ре- клама. Для інвалідів, учасни- ків війни, програми — без- платні. Решта платиме 1 — 2 карбованці на місяць.

Віталій МАКСЮТЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

СТУДЕНТИ І РОБОТА

У багатьох листах від молоді можна прочитати запитання: чи можуть студенти влаштувати- ся на роботу? Яні з цього при- воду існують закони!

Як повідомля редакцію слів- робітників юридичного відділу Міністерства праці УРСР Я. Ли- кова, згідно спільної постано- ви ЦК ВЛКСМ, Держкомпраці СРСР та Держкомосвіти СРСР (1988 рік) учні та студенти де- ююї форми навчання можуть влаштуватися на роботу у вільний від занять час.

До прийняття цієї постано- ви студенти мали «право на працю» лише під час канікул

та в будзагонах. І, звичайно, у тих випадках, коли треба бу- ло рятувати урожай, заробля- ти кошти на асерадоді будо- ви тощо.

З 1988 року підприємства вже можуть офіційно приймати студентську молоддь, але мо- жуть і не приймати... Бо, як пояснює Я. Ликова, працевлаш- тування відбувається «за вза- емним узгодженням». Іншає кажучи, доведи, що робота є зашододні навчання, якщо ти не сподобався тому чи іншо- му керівникові підприємства.

А грошей студентам ой як не вистачає...

ЗНОВУ «ЧИСТКА»

Йду за часом, як за плугом

Але на відміну від попе- редніх вона почалася на сцені Криворізького музично- драматичного театру.

Не знаю, як для кого, а для мене зловісне це слово — чистка. Змалку воно мене лякало, коли чув від дорос- лих про чистки в партії, у комсомолі, в народі, і нічо- го з тих пір із собою зроби- ти не можу, щоб сприймати це страшне слово інакше.

І ось знову «Чистка» в Кривому Розі. Щоправда, на сцені місцевого музично- драматичного театру. Так на- зивається вистава, яка тут викликала надзвичайно жва- вий інтерес. Подібно гляда- чке паломництво, як оце за- раз, провінційний театр на- ряд чи переживав коли-не- будь раніше.

Річ не в тому, що автор п'єси — місцевий журналіст Валерій Козак. І не в тому, що розповідає вона про бу- дівництво та становлення — без купюр і прикрас — нинішнього металургійного гі- ганта — комбінату «Криво- ріжсталь» і що підприємст- во саме замовило й фінансу-

вало постановку. Якщо міс- цеві товариші не помиляють- ся, то соціальне замовлення трудового колективу в тако- му вигляді і водночас меце- натство не мають аналогів у практиці радянського театру.

Йдеться ж у виставі про життя і переконання, слу- жіння інтересам народу, жа- гучу віру в його прийдешнє та взаємний початок буд- вництва і першого директо- ра «Криворіжсталі» та його дружини — Якова і Євгенії Весніків. Яків Ілліч був чер- воним командиром у роки громадянської війни, потім проектував Магнітку, «Кри- воріжсталь». Отже, був ува- і очолював. У ті тридцять, які в нашій пам'яті сьогодні аж- коються неправдоподібно по- єдують ентузіазм народу і нечуваній терор. Євгенія Веснік, актриса-співачка, від- мовилася від блискучої на- рери в столиці. У Кривому Розі організувала для робіт- ників птахофабрику, об'єдна- ла дружини інженерно-техніч-

них працівників для органі- зації побуту і дозвілля.

І Весніку, і його дружині вручали високі нагороди в Кремлі. Євгенії Сталін на- віть подарував букет квітів. А незабаром на кремлівськом рівні був санкціонований арешт «ворога народу» Яко- ва Ілліча. Слідом за ним до гулаївського табору потра- пила і дружина...

Події у виставі розгорта- ються на Криворіжжі й охо- плують майже тридцять п'ять літ — отож серед горючн- цівства викликає сам факт місцевої історії. Але насам- перед те, що постановку спектаклю здійснив відомий актор кіно і Малого театру СРСР, режисер багатьох ви- став Євген Якович Веснік. Погодьтеся, рідко кому з митців випадало досі поста- вити спектакль про своїх батьків, про їх складну й трагічну долю, невіддільну від долі народу.

Можна погоджуватися чи не погоджуватися з багатьма

тлумаченнями і трактування- ми твору, сперечатися, обду- мувати сенсенти на зразок того, що «краще фанатично вірні в добро, ніж фанатич- но зкидувати інших в ім'я найпрекраснішої утопії», але Євген Веснік вважає виста- ву запізнілим виконанням свого синівського обов'язку. І дуже вірять, що поставив її для того, щоб прислужити- ся сьогоденному нашому очи- щенню від скверни, усього негідного й деформованого, очищенню від фальші наших душ, помислів та устремлінь. «Ця вистава, — сказав він, — не подарунок місту мого дитинства, а послуга-потре- ба, котра дасть змогу незаба- ром побачити криворіжців по- справжньому щасливими, а не обдуреними черговими де- магами. Адже не зникає загроза втратити назавжди оте єдино справжнє, що по- трібно народові».

Якщо криворіжці так і сприймають «Чистку», то за- перечувати, сподіваюсь, цьо- го ніхто не стане. Очнення — слово, котре нині викли- кає оптимізм і надію. Микола НЕЧИПОРЕНКО, кореспондент «Голосу України». Кривий Ріг.

КАТЯ НА ВЕРТИКАЛЬНІЙ СТІНІ

Мабуть, нощна дівчина мрі- яла б бути такою чарівною фе- єєю у білій леруці, як Катя Ку- шисова, що відкривала у Ки- ївському палаці спорту свято юворочієї япани. Її бабуся не приховувала свого захоплення: «Вона така, що падає тацюа- ти й на вертикальній стіні».

Катя справді готова танцюва- ти завжди й усюди, де висту- пає ансамбль Дарицького ла- пацу піонерів та школярів «Україна». Цього ж разу юні танцюристи додали чимало ясравих бара у юворочіє свя- то, яке підготувала фірма «До- вір'я» союзу «Чорнобиль».

На ялиці у Палаці спорту побувало понад 170 тисяч дітей. Серед них і ті, кого тормили- ся трагедія Чорнобиля чи біль- втрати батьнів. Кантня на но- ворочіє свято одержали без- коштовно.

Здавалось б, варто привіта- ти фірму «Довір'я»!

— Ні, — сказав директор по- проведеного свята М. Колесни- кова, — На жаль, усі інупи нас напружували. Діти лишніся без подарунків. Профспілки не допомогли навіть організувати торгівлю, щоб прийняти, мож- жна було купити гостинці. Ді- ти виявились неперітними чи- новниками від торгівлі, бо план свій вони виконали.

Людмила ЖИТНИЧЕНКО.

ЧОМУ ДОВОДИТЬСЯ
ЧЕРВОНІТИ

Як свого брешанського. То співрозмовник І — буквально фінічно — відважує, що червоно.

Нам хоча б загнати, як сьогодні робиться бізнес у Союзі, — продовжує, класично заглянувши перед собою співрозмовника, главу. То який єспропорційний? Фірми. — Раніше ми, англичани, знає, що радянська зовнішня торгівля — це одне з унікальних дитин командно-адміністративної системи (сподіваюсь, що доречно знає по назву Сенюк). То при перетворенні І ориєнтувалися відповідно. Запрошували представницьку делегацію, купували їй авіаквитки, обдавали напирями, зустрічали а аеропорту, заплідчували (посміхався): «а інколи широко адміністрації!» То на наших доповідях І реєстрацій, чим знання англійської, як згодом з'ясувалося, перебувало на рівні наших знайомих з російським суахілі, давали бунети дружинкам та дочкам азіате-

КРАСТІ —
ТАК ДО РЕШТИ

Проте іти наочно доводило, що коли йдеться про те, щоб хайпнути у власну кишеню за рахунок нашої мотушньої країни, тут з'являються знаходять шпаринки, але просять туди руху й потягати якомога більше. (Нам глибоко старий анекдот чому «Союз неперушаний» є набагатою у світі державою? А тому що сильні не крадуть, ніяк до решти розкрити його не можуть).

Історія про те, як кооператив АНТ намагався вивезти за кордон тави, відомо поперішому школяреві. Ян на мене, ця історія «дурна», інакше кажучи, висмюхана з нальця. На платформі стояли розуморочені (із англійським секретним обладнанням) ставе-броньовані чудовиски, супроводжувані дозволеними їм військовими свідками, що це як ніяк не мебелі «стіжки». Продавці планували одержати на Заході бачимі історії придуті, які — у вигляді товарів народного споживання, про-

«скориговані» ціни, і піароб. документи, і спроби обдурити митницю. Бракувало одного — честоти.

Втім, про яку честоту можна говорити, коли заступник генерального директора, начальник відділу зовнішньоекономічної діяльності сумського виробничого об'єднання «Хімпром» М. Сірюченко, пропонує відомографію престижної марки нікому нішому, як працівнику правоохоронних органів, який зацікавився міжнародним «авіаціям» нервовано М. Сірюченком служби (цей факт зафіксовано в кримінальній справі, яку нещодавно розглядав Київський міський суд). Про які норми моралі взагалі варто задуватися, коли перед очима контрабандистської фірми, в якій Сірюченко був або ніяк не подорожником анімаційним, заплідрили автомобіль «Фольксваген», комплекти телевізорів з магнітофонами, італійські каші, унікальні «Бермуди», ванни «Манхаттен» та інші вироби необхідні «для колективу» (читай

товар блискавично-пеліменюючись на «відпрацюванні нафтопродукту» і... далі його сльди губилися за морським обрієм.

До речі, про золоту. Те, яке перетинає державний кордон у найнеосудливіших «схронах», вташованих в автомобілях, трейлерах, у шкільних речах, іграшках. Вже практично кожний, хто його має (це ж стосується й нас антикваріату, іноді й інших харчових делікатесів). Загалом лише за 1989 рік радянськими митницями було затримано контрабанди на суму 70 млн. крб. Проте «сторожі кордону» особливо оптимізму не виявляють: адже, на їхню думку, конфісковано лише десять відсотків контрабанди.

Втім, про неї, принаймні про ту, яку самі митники називають «прикриттями», вже й то казати, писано-писано. Того розглянемо систему контрабанди, створену й обслуговувану міжнародною мафією, до якої, на превеликий жаль, досить активно

СРСП (у тому числі транзитом) пішла зброя, причому не тільки така, що випущена в кишені. На жаль, ні в нашій країні є зброя, де цієї товарної регіона, де цей товар окупується з метеріалом. Переарити весь вантаж, та це й користуватися «адіслювою» технікою, скаржитися митниці, неможливо. Але й їм чим похвалитися. Причому, імається митниця примудрилася — бунувало дном — вилучати з сотень контейнерів, прибулих у порт, саме того, який був навантажений звітними скардами. Власника не довелось догоду шукати: він виявився прапорщик Радянської Армії, який саме демобілізувався з Угорщини.

ЗАКОРДОННІ
ВІДПРАДЖЕННЯ...
РЕКЕТНІВ

Але досте про контрабанду. Звернімося до деяких інших аспектів організованої торгівлі міжнародних масштабів, в якій, на превеликий жаль, досить активно

Відтепер — не тасино

«НАША» ЗЛОЧИННИСТЬ СТАЄ ДЕДАЛІ
«ІНТЕРНАціонаЛІЗОВАНОЮ»

рив, які прибували до «туристичної з'їзди» тим тави. Далі — неспішні екскурсії з оглядом британських краєвидів, старовинних замків, і безсмертних, численних супермаркетів. На прощання — короткий візит на завод, вручення сувенірів (попри те, що далеко не людина), дружини помахали рукою. Далі — довге чекання результатів. Але так чи інакше, машина вашого брешанського потроху починала сироготити і десь через пірнуку англійський бізнес запрошувався виступити в Союзі чергову справу, причому, як правило, азамовлягдну.

А як точно справи тепер, за міста перебувають? (Слово це мій співрозмовник вимовляв російською мовою). Вес, протокол, перелічний вийде, зберігся: гості, втім, далеко не тільки з Центру) охоче вчеревати у дорогих ресторанах, залюбки тавою час на нинішньому «власно», набуваючи чеківшими сувенірами, але... після чого жодних махових згаданої машини навіть не ворується. На нашій зустріч виступає тільки одна увага, фунт зневаги (здається, я правильно виказав ваш вислів?). Покиньте, звичайно, бізнес, інакше ж наслідок, що зміниться, ян нас за цих умов поведуться із радянськими партнерами? Далі — журналістський дайд і неграбно, пошастало зміняти тему розмови (втім, співрозмовник швидко доводило, що неспішно змінюється на мою жорсткубульність). Але, щиро кажучи, я почував себе так тільки, тому, що неспішно вельми в кожному став, уже й неспішноуваного небажання працювати. Іноше, здавалося б, не може й бути.

Справжня ж відповідь лежить на поверхні реалій нашої політичного життя. У час, коли казати не працюють, постанови й укази не виконуються, численні реорганізації, змінюють устава, і багато випадках не пропонуємо альтернативних рішень, а головне — в атмосфері розкладу, неспішноуваного, уже й неспішноуваного небажання працювати. Іноше, здавалося б, не може й бути.

доловства, високоскладної техніки — хоч якийсь потісний б тарганів та павуків із заплених привабливих наших магазинів. Результатом такої союзовної з'їзди «Державо-крадуться». І практично жодного слова про те, що «такі наші півидки» вальються в кишені чи не на всіх континентах. Протягом десятиліть ми продавали ІХ «братом по класу» (дехто з них, до речі, відіграв так не навчилися заливати у танкові баки паливе), різним режимом з десь туманним уявленням про права людини, з другою боку, той же Ізраїль по часі геноциду нашим тави нами ще з 1967 року, а після 1982, коли в Беїруту до рук Ізраїльської армії потрапила вся бойова техніка Організації звиводження Палестини, то тави, самозвичайні гармати, гаубиці, ішла зброя з тавром «Зроблено в СРСП» розлетілася по всьому світові.

Так чи ні особисто й казав у «справі АНТ» ретельно спліваюче намагання протирічливих сил «одним махом» зникнути з економіки існуючі незалежні від державного моностра міжнародних економічних зв'язків, по малу намагаючись довести до банальної спільності підприємств.

Втім, у деяких з них, як то казати, рильце все ж таки в чужині. Маються на увазі ті наші бізнесмени, які, користуючись недосконалістю вітчизняного законодавства, і керуючись як ніби не благодійницькими інтересами, грабують державу «напрямку», стратегічно виводячи її кордон стосовно сировини. Причому робиться все це з розмахом справді гігантським. Класичний приклад: оборула, що ІІ намагалися здійснити на криворізькому турбінному заводі «Восход» (разом з мовнівським науково-виробничим кооперативом «Понск»). Характеризуючи ІІ параметри, назвемо бодай дві цифри: йдеться про потужність атомної одоленої завод 184988 тави і вартість 397940 крб. Тут було все: і фінансові «виробничі площі», і відповідно

«потрібні» зводи) до ари. І тут механіка обману держави була досить простою: надзвичайно дефіцитну продукцію «двоємислі» тави, у терміно перефразувати у... «поршні абразивні, відходи виробництва пігментів», завантажувати їх «чепорібом» потуги КамАЗів і справляють ІХ до Австрії. Перша партія таву (110 тонн) проносилася кордоном без проблем, другу ж (90 тонн) митники затримали у Чопі, третью заручили покупці тех не дочекалися.

До подібної пратини тільки придивлявся директор Одеського підприємства по забезпеченню нафтопродуктами Юрди та його партнери — один з мовнівських кооперативів і молодий центр «Лідер» при Кременчуцькому міському ЛКСМУ. Втім, придивлявся недовго, оскільки люди там збиралися беручи, отже, план дій було вироблено досить швидко. Зокрема, скупились мовнівський нафтопереробного заводу понад 80 тис. тонн дефіцитного мазуту на суму 3 млн. крб. за державними розцінками. Далі все було справою техніки. «Зо-

ється» й наші «власні» реалії.

Прикладів, на жаль, більш ніж достатньо. Ось один з характерних. Польський громадянин М. В'язикув у територію України через Мстиславський контрольний-пропускний пункт, казачи при собі мабуть дві сотні пачок польських компютерів. На митниці аін запусне цю техніку йна власну, заявивши, що це транзитом до Польщі. В'язикув, разом з ним, аін згодом, прямуючи до Бреста, М. зайдячи у Львів і там «здає» товар місцевому партізану. М'язикув, намістившись «чисту» підроблену декларацию і залишає — через Брест — нашу країну й турист. Тим часом «товар» блискавично «розвозиться» відповідними адресатам. Мільйона афари (це вартість) сотні закарпатців, які за часи пов'язання митного режиму, ходили за кордон, до Угорщини, знавати переконливо, Далі все було справою техніки. «Зо-

поводить себе радянська мафія.

Зокрема, делалі тісніше поєднується (погодиться, далі вельми незвичайний) радянсько-угорський кримінальний світ. За повідомленнями тамтешньої преси, угорська «сторона» злочинців надов своїм радянським «компаньйонам» квартири, забезпечує охорону складів, де зберігаються товари й валюта. Правоохоронні органи Угорщини мають інформацію про те, що представники радянської мафії вже створили в цій країні заклади форикати і починають операції в угорській «тишовій» економіці пільч-пільч з їхніми злочинцями. Аналогічна ситуація створилася і щодо альянсу радянських та польських мафіо.

Тим часом ліба йдеться аінше, при Угорщині й Польщі? Ні, пачували мафія вже протягнулася за кордон кошовного «соціалістичного таву».

Щезнує журнал «Шпіль»! «Заступник міністра аутурішних справ СРСП змавовав перед нами (німецькою делегацией) жалюхан карти

(Закінчення на 10-й стор.)

ЗЛОЧИН ПРОТИ НАРОДУ

(Закінчення.)

Початок на 4-й стор.).
туну, на прохання якого нічого і почали вночі 13-го січня наступ на телецентр десантники. Яким же було мое здивування, коли після тригодинної пошуку я твердо переконався — танго комітету у Вільнюсі просто не існує. Навіть фактичний лідер комуністів Лінтас Швед заявив: «Я не є членом цього комітету. Ніяких координатів і прізвиськ не маю». Заступник голови Верховної Ради Литовської Республіки Мотека висловився більш конкретно: «Адреса цього комітету — Іреліс».

Винюваті поставлені завдання — захопити приміщення парламенту, Будинку преси, телебачення, радио, телеграф, міністерство фінансів, друкарні — армія до кінця не змогла. Сім танків, які, режучи димом, прорвалися на площу Незалежності до парламенту Литовської Республіки, були обломані загони, беззбройні вільнюсці. Давити людей, як на площі біля телевежі, танкісти боялися. Занепокоєні закликують: «Допоможіть армії на прохання трудящих» салі назавжди злочинком. Довелось терміново придумувати «аргументи». Міністр оборони Д. Язов заявив, що рішення про штурм цивільних об'єктів Вільнюса прийняв начальник Вільнюського гарнізону генерал В. Усхончик. Підставою — статут гарнізонної і караульної служби (гл. 1, ст. 38). Прочитавши цей статут, «зобов'язаний» вжити заходів для підтримки порядку та запобігання норовності... Але більшого порядку, ніж у Вільнюсі, не було навіть у казармах, де живуть підлеглі генерала Усхончика. Щодо загроз норовності, то вона справді виникла, але після того, як на вулицях з'явилися танки і БТРи десантників, Конфронтація в Литві існувала на цивільному рівні — на рівні боротьби ідей. Повідомлення ТАРС, що телебачення Литви закликала до фізичної розправи з російсь-

комовими населенням, належить до серії терористичних інформацій періоду листопада 1986-го року або серпня 1988-го. Це лежить перевірити, ознайомившись з текстами передач Литовського ТВ, окупованого нині десантниками.

Хто віддав наказ застосувати проти мирного населення зброю? Якою правовою нормою керувався начальник військового гарнізону? Хто конкретно з членів Комітету національного порятунку закликав до повалення парламентської влади і чи існує такий комітет в природі? Чи мають право військові без санкції законно обраної влади захоплювати цивільні об'єкти? На жодне з цих запитань немає відповіді ні від Президента, ні від міністра оборони, ні від міністра внутрішніх справ. Мовчать і Генеральний прокурор СРСР. До Вільнюса прибула лише комісія військової прокуратури. Та сама, яка працювала після трагедії в Тбілісі, а потім дотримала свої висновки на З'їзді народних депутатів. Це тоді, послухавши «об'єктивну» інформацію комісії Е. Шеєршадзе акрішив податки у відставку. Втримав його від цього кроку Горбачов. Інші збройні службовці Феміди з військового відомства розслідують, за чім нааомов і хто дав їм людям танками, стрілами у беззбройній нагому з автоматами. Чи почуємо цього разу прізвиська? Чи дочекаємось вироків? Вітаю вас Ландсбергіс у це не вірні.

— Правду про все розповість лише новий Юриєвберг, сказав литовський президент.

Віля архикафедрального собору в цей час йшла траурна меса. Республіканці дозволили литовським військовим церкв.

Валентин ЛАВУНСЬКИЙ,
оглядач «Голосу України».

Фото
Кістутас ЯНКАСКАС
(Ельта).

заваній «продаж» решту матимуть залузувати за власним розсудом — на будь-якому етапі, якщо не закінчилися відповіді на питання, то написав туди знов раз із приводом згаданого з'їзду. Я по-важко не відгукнувся про нього, лише як про чергову помилку, а не про чисту правду. Я правильному напрямку заслугує, але зерно справді третини на селі. І чим менше залишається, тим менше єдині правильні рішення для нарощування енергії. А саме правильним багатством є суспільство. Бо життя самого життя, а не електроенергії, а не смерті від голоду. Це вмикається в електрику, мов комп'ютер. Тому зерно, а не

тичний рух колгоспного селянства, — понадплановий «продаж» зерна по всіх безмежних усядах. І гноїла його в буртах під дощами не менше, ніж це робилося завжди. Отут вам і вся перебудова. Є лише «справина» цифра: у 1986 році зібрано «рекордний» врожай: 210 млн. тонн.

Дивує мене горбачовська похвальба врожаєм 1986 року: де ж елементарна тверезість? Що «рекордного» є там, де до норми на душу населення не вистачає 70 мільйонів тонн? Як видно, й розумним людям властиві ті ж самі слабості, що й людям обмеженим: так і тягне бажання оголосити діїсним.

Ні, Михайле Сергійовичу — мало, дуже мало зробила очолювана Вами партія, щоб економічна реформа завершилася успішно. Чомусь це

2. вільний вихід з колгоспу на ділянки, які за справедливим жеребкуванням видаються кожному, хто захоче перейти на індивідуальне господарювання;

3. при виході з колгоспу кожен має одержати свою частку спільних багатств;

4. землі має бути повернені її споконвічна вартість.

Слідом за цим мвють бути виведені з державного сектора всі підприємства, які тією чи іншою мірою пов'язані з сільськогосподарським виробництвом: млини, пекарні, магазини, ресторани, їдальні.

Коротше кажучи, увесь господарський комплекс, зайнятий продукцією їжі, у першу чергу повинен вийти за межі державної монополії.

Невелике пояснення: ідеться про козисіську форму, яка була заблоко-

тої причини: їм ні з чого платити заробітну плату. Якщо цього не робити, то жодна реформа навіть не розпочнеться.

ІЩЕ РАЗ ПРО М'ЯЗИ І ШЛУНОК

Отже коротко підсумуємо. Сталося таке: спершу прийшов Ф. Кене — королівський лікар, що глянув на суспільство так, ніби то є одна людина. Бо чим, власне, мільйони людей відрізняються від окремо взятої людини? З боку фізіологічного лише кількісно. В кожного з них є орган, який переробляє їжу в речовину на енергію м'язів і мозку. Отже, слід починати не з м'язів (тобто не людської праці), а з питань, як і звідки потрапляє енергія в органи, що назива-

Сучасна демографія, енологія, рільництво змушують нас уважніше вивчити початкову й завершальну протилежність цих двох економічних шкіл. А також наслідки цієї протилежності. Зрештою, у нас є цілковите право сказати: негативний наслідок експерименту — це також великий великий здобуток для науки. Часом він буває вартіснішим від позитивного наслідку. Позитивний економічний наслідок належить капіталістичному світові, котрий навіть не знає, що він розвивався за законами, відкритими Ф. Кене. Капіталізм і не треба було цього знати — він просто не вдавався до жодних експериментів, а йшов методично, вивчивши тим шляхом, яким його веде сама Природа.

Соціалістичний світ, як запевняють його лідери, вир-

Зародити лихові можна було б хіба шкідливою реформою в економіці господарств. Та формою, яка безумовно безпромісно повернула землю на лікування, то у повну, з перекосям, узаконену на мільйонами власних гарантіями власності.

Можливо, дещо ширше падіння ширшає за землі в оренду. Падіння не врятує, одио це ліни не надій, годі орне поле Радянського Союзу — мало не чужого поля планетні — буває в такому виснаженні, що йому потрібні орендарі, а реаніматори-лікарі є лише фермери-землевласники. В оренді мета протилежна: не капітал у землю, а в землю його із землі. А далі поля не рості. І ліни-мер-землевласники та ліни-спадкоємці є ліни-реаніматорами, які здатні повернути напівживий землю з неї випитої стелі тоталітаризмом — дають енергію союзу. Освою, як вона називається в Біблії.

Поки що не видно, чи Горбачов і його оточення годяться на такий шлях, який рівнозначний сучасному комуністич-

ЯЖ ДО ЖАЛОСУ

ЮДИНУ, лив спунити Провіді й істині, ані глибоко зануривши в духовний туман свого народу, можна аргументи з роботи і з рідної хати, можна мити її в'язничні мурки, можна обличчя до говови ідеологічними лоплями. Ніхто не спромогся розібрати оту луповину, що єдиє цю людину зі народом, з рідною землею.

Такої наторти неволюкорення, непомітності відомий український письменник Микола Руденко, який у роки панування комуністичних догм не боявся говорити правду, не йшов на компроміси зі своєю совістю. Це стало найбільшою «провиною» письменника перед тоталітарною системою, яка не цювала й переслідувала його. Отож мордовських таборів і сибірського за-мороження Миколі Руденку нічого не вдалося, як вийти за кордон. По суті, а не забрали все, що можна забрати в людину, залишається без батьківщини. Окрім честі і надії. І саме отієї надії, що в пакейство не можуть довго справлятися на велетенському похороні людських душ, зрештою, розбуджена й окована на лямі до материнських грудей кращих синів і синів про них правду неможлими устами.

І час кивав. Пригадую теплу аересне-минулого року, коли Микола Руденко після довгої чотирнадцятирічної розлуки ступив на рідну і світлу українську землю. І, мабуть, глибоко

вперше він зустріся зі своїми вдахками, тачам був пам'ятник Т. Г. Шевченку в місті. А на великому літературно-мистецькому вечорі, яким відкрився міжнародний поетичний фестиваль «Золотий годині», Дмитро Павличко лід скальній опесни присутніх сказав: «Микола Руденко належить до тих людей, які творять совість і честь нашого народу». Не адовзі у найбільшому залі Києва в Паладі культури «Україна», відбувся творчий вечір популярного письменника і відомого правозахисника.

Пам'ятаю, на мійському вокзалі хтось із журналістів заявив до Миколі Руденка: «Ви назавжди повернулися», ка що він шире відповів: «Дайте подумати. Я ще не знаю. Але є таке бажання жити на Україні».

Після кількомісячного перебування на рідній землі письменник утвердився в своїх намірах: треба назавжди повертатися на Україну. Бо його рідове коріння, його надії невіддільні, немислимі без неї. Як крило пітана без повітряного простору.

А разом з поверненням на Україну Микола Руденко повертається і його творчість. Його поезії і романи, роздуми над тим, як жити далі, як амбиратися з тої економічної і духовної западні, в яку потрапили.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

ше, поволі стає суб-нальним яповненням на світовому ринку. Це було золотом. Але це ставитися до нього як до найціннішого металу — дорогоцінного.

Я в своєму листі й до сучасної системи економіки (державно-на) не дозволять на-вирожайність — земля й надалі втра-родочість. Бо вона оіччя. Ніхто осо-ній не зацікавлений перетворилася на абстракцію.

І про те, що сама система (з усім її бюрократичним на-вирожайним) і надалі не до-залишати селянству ні-адже ж вона існує від того, щоб правдою (останні трап-частіше) відбирати праці в хлібороба. Врожай зібрав кра-XXVII з'їзду — і рази навіть для при-заряди захоплення! колгоспах не залиши-лого тонн зерна: дер-і раніше, «закупов-його повністю, сто-А райкоми і об-авніпереди рапорту-Горбачову про патріо-

розуміло кожному сільсько-дядькові, але не розумі-ло ні Вам, ні ЦК: щорічно нупуючи десятки мільйонів тонн хліба на Заході, не мож-на було розпочинати еконо-мічну реформу з промисло-вості — її належало розпо-чинати з сільського господа-рства. Тільки так — не інак-ше!

Ось що я писав майже півтора десятиліття тому в книзі, котра посідає значне місце у моему судовому ви-року:

«В полі мого зору перебу-вають основні закономірності — кониретні рішення мають бути опрацьовані фахівцями. Однак деякі зауваження, що випливають із самої суті еко-номічних процесів, хотілося б висловити.

Помилкове вже те, що пер-ші спроби здійснити еконо-мічну реформу стосувалися головним чином промислових підприємств. Не звідси тре-ба починати — реформу на-лежить починати з сільсько-го господарства! Вона повин-на бути дійсно реформою — повною, безкомпромісною, з усіма наслідками, що з цього випливають:

1. вільний ринок для про-дукції сільського господа-рства;

на брежнєвським партапара-том. Та все ж деякі відомос-ті пробивалися в пресу — це давало змогу висловитись.

І саме за це (читайте мій винок) я відбув сім років та-борів суворого режиму й чо-тири роки заслання. І цього не відбував — був велико-душно помилуваний. Але ж за право на друкування моїх художніх творів від мене ви-матали засудження моїх по-літичних злочинів.

Я відмовився засуджувати наведений вище «злочин», бо й сьогодні думаю так само. Ось чому я опинився на Заході.

Це ж ясно: на декоровано-му тлі порожніх гастрономіч-них полиць не можна прий-мати державних рішень, що мають породити нечуване без-робіття. Бадьорі заповнення (О-о, вони завжди бадьорі), буцїмто в нас безробіття не буде, бо господарство плано-ве — ці заповнення уже ма-ють перші наслідки: звільне-них науковців «планово» пе-рекваліфікують на техніч-них працівників нікчемних побутокмбантів. А десь по-переді мільйони (якщо не де-сятки мільйонів) людей, кот-рих заводське та академічне начальство змушене буде ви-ставити зв дверей з дуже прос-

ється шлунок? У Франції (точніше в Парижі) легко бу-ло відповісти на це питання — незмірно легше, ніж в Англії, де жив А. Сміт. Про-довольчий ринок у Парижі так і називався: Черво Пар-рижа...

Саме тут починається справжня економічна наука. Саме тут, а не в демагогічній класифікації К. Маркса, до якої, безумовно, А. Сміт не причетний — він створив лише передумови, розпочавши економічне стеження від м'я-зів, а не від шлуку. Шлу-нок А. Сміт залишив поза увагою — а разом з тим ли-шилися поза увагою цілі ко-лонізовані материків, які ви-робляли сільськогосподарську продукцію, щоб англійська промисловість запанувала над цивілізованим світом. І тоді вчення А. Сміта впливало на поверхню інтелектуального життя, вчення Ф. Кене пішло на дно, де й пролежало ось уже два з половиною століття. Ми кажемо: годі йо-му там лежати — ніщо сьо-годні так не потрібне людст-ву, як це велике вчення.

шив у дорогу, керуючись вченням К. Маркса й В. Ле-ніна. Мені приємно, що ви-давництво «Сучасність» зро-зуміло, на перший погляд, парадоксальне протиставлен-ня ленінського економічного вчення марксизму. Це про-тиставлення в «Економічних монологах» виникло не ви-падково: Ленін справді був першою людиною, котра збагнула непридатність «ста-рих книг» (так він називав «Капітал») для побудови со-ціалізму. І через те його со-ціалізм (неп) зробився дуже близьким родичем капіталі-зму. Що з ним, таким соціа-лізмом, мало статися при нормальному економічному розвитку — цього ми не знаємо, бо неп було зруйно-вано через п'ять років по смерті Леніна. Найлогічніше припустити, що мав, зреш-тою, перемогти вельми наоч-ний закон природи, про який ми вже згадували: не можна бути трішки вагітною...

кратії від влади. Ні-славля, ні Угорщині прикладів нам не го-там збирають в сер-по 50—55 центнерів гектара. Тобто в 5—більше, ніж в Радян-ському Союзі. А якщо й бра-приклад, то він знов-дарує нам негативний ось, бач, і врожайні-сока, а країни такі да-економічного процвіта-бн це Азія, не Євро-Латинська Америка сьогодні захламує на-нансових боргах. В-тут справа?..

Відповідь однозначна: тоталітарності й ав-ності цих держав. З-слід повернутися до-ли Д. Скота: Бог є А на Свобода. Якщо й на шляху Абсолют-боди економічна не-поміж окремими ін-то вона перекидаєть-ми вигодами: свободо-чості. Творцем нале-жити не лише майст-або пензля — Творц-кож фермер. І, мож-

той причини: їм ні з чого платити заробітну плату. Інше цього не робити, то жодна реформа наїть не розпочнеться.

ЩЕ РАЗ ПРО М'ЯЗИ І ШЛУНОК

Отже коротко підсумуємо. Сталося таке: спершу прийшов Ф. Кене — королівський лікар, що галузя на суспільстві так, ніби то є одна людина. Бо чим, власне, мільйони людей відірвані від окремо взятої людини? З боку фізіологічного лише тіло. В кожного із них є органи, котрий переробляє їжу в енергію на енергію м'язів і мозку. Отже, слід починати не з м'язів (тобто не людської органі), а з питань і зв'язків потрапляє енергія в органи, що назива-

ються сучасна демографія, енологія, рільництво амушуться як унікальні вивести початковий із завершальну протилежність цих двох економічних сил. А також наслідки цієї протилежності. Зрештою, у нас є цілкомітне право сказати: негативний наслідок експерименту — це також аспекти асильний здобуток для науки. Часом аби буває вагітнішим від позитивного наслідку. Поняття економічний наслідок належить капіталістичному світові, котрий наїть не знає, що він розвиває за законами, відкритими Ф. Кене. Капіталізм аби не треба було цього знати — він просто не дає шанс до жодних експериментів, а йшов методично, апаєно тім шляхом, який його веде сама Природа.

Соціалістичний світ, як записав його Адері, втру-

Заради лиха! сьогодні можна було б хіба що радикальною реформою в сільському господарстві. Такою реформою, яка безумовно і безкомпромісно повернула б землю на лікування — тобто у повну, з переходом у спадок, узаконену найвищими гарантіями власності селянства.

Можливо, децю пом'якшити падаїна ширша передача землі а оренду. Але від падаїни не вартує. Бо все одно це ліки не надійні: сьогодні орне поле Радянського Союзу — мало не черг'ю орного поля планети — перебуває в такому асанаженному стані, що йому потрібні не орендарі, а реаніматори. Реаніматорами є лише фермери-землевласники. В орендарі мета протилежна: не алаисти наїтати у землю, в вибодити його із землі. А далі хіт і поляни не рості. І лише фермер-землевласник та його законні спадкоємці є лікарями-реаніматорами, які ацати повернути наїпайній землі те, що з неї винито сталіським тоталітаризмом — життєдайну енергію сонця. Хлібну Основу, як вона називається а Біблії.

Поні що не видно, щоб Горбачов і його оточення погодилися на такий шлях — ані рівнозначний самоуправно комуністичної партії

редусім він, виконуючи повеління Господне, фермер творить справді живе — а не лише адображення мислюго на полони або в глин. Творцем належить бачити також наїтателя: хіба його мисленню афіналовий три стоїть нежте від три шклових королів?

Якщо ми продовжимо розгляд, кого належить вважати творцем, і кому велим по тоїбна творця свобода, то нам доведеться заїтати й аухарі, і механіка, і краєві, і наїть хлосична-водоноса деса на падаїному базарі. Ніхто із людей, що траїтисл за аласним поклонянням, не залишається поза переліком. І тої ми зрозуміємо, чому а констаборах Радянського Союзу так багато кримінальних в'язнів: не маючи змоги вільно розвивати закладені в них природою здібності, ці люди знають так, мов корінь дерева, що наштовхується на гранітну скелю — вони намагаються зілілю П обїтати. Але обїдотати заборонено законом. Той, хто за наїтателістичних умов міг би стати найкращим людинною, стає тюремним покручем. Він уже ніколи не поається до нормального життя — бо те, для чого він народився, аняналось під забороню.

...СЬОГОДНІ ОРНЕ ПОЛЕ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ — МАЛО НЕ ЧЕРВ'ЯК ОРНОГО ПОЛЯ ПЛАНЕТИ! В ТАКОМУ ВИСНАЖЕНОМУ СТАНІ, ЩО ЙОМУ ПОТРІБНІ НЕ ОРЕНДАРІ, А РЕАНІМАТОРИ. РЕАНІМАТОРАМИ Є ЛІШЕ ФЕРМЕРИ — ЗЕМЛЕВЛАСНИКИ. В ОРЕНДАРІ МЕТА ПРОТИЛЕЖНА: НЕ ВКЛАСТИ КАПІТАЛ У ЗЕМЛЮ, А ВИДОБУТИ ЙОГО ІЗ ЗЕМЛІ. А ДАЛІ ХОЧ І ПОЛИ НЕ РОСТІ. І ЛІШЕ ФЕРМЕР. ЗЕМЛЕВЛАСНИК ТА ЙОГО ЗАКОННІ СПАДКОЄМЦІ Є ЛІКАРЯМИ. РЕАНІМАТОРАМИ, ЯКІ ЗДАТНІ ПОВЕРНУТИ НАПІВЖИВІ ЗЕМЛІ ТЕ, ЩО З НЕЇ ВИНИТО СТАЛІНСЬКИМ ТОТАЛІТАРИЗМОМ — ЖИТТЄДАЙНУ ЕНЕРГІЮ СОНЦЯ. ХЛІБНУ ОСНОВУ, ЯК ВОНА НАЗИВАЄТЬСЯ В БІБЛІІ.

ється шлунок? У Франції (точніше в Парижі) легко було відповісти на це питання — ізолювати його, а Англії, де жив А. Сміт, Проводили ринку у Парижі і називали: Червоно Паризького.

Саме тут, починається справжня економічна наука. Саме тут, а не адемографічний класифікації К. Маркса, до якого, безумовно, А. Сміт не причетний — він створив лише передумки, розпочинаючи економічне стевення від м'язів, а не від шлуку. Шлунок А. Сміт залишив поза увагою — в разом з тим лишилися поза увагою цілі колонізованих материків, які виробляли сільськогосподарську продукцію, щоб англіська промисловість запам'ятувала над цивілізованим світом. І годі ачення А. Сміта аявляло на поверхню інтелектуального життя, ачення Ф. Кене пішло на дно, де й пролежало ось уже два а повнозною століття. Ми нажемо: годі йому там лежати — ніщо сьогодні так не потрібне людству, як це асильне ачення.

шина у дорогу, нерухоцись ачення К. Маркса, й В. Леніна. Мені приємно, що адемографічний «Сучасність» зрозуміло, на першій погляді, парадоксальне протиставлення ленінського економічного ачення марксові. Не протиставлення в «Економічних монологах» виникло не аяпадково: Ленін справді був першою людиною, котра зобавула непридатність «старих книг» (так він називав «Наїталь») для побудови соціалізму. І через те його соціалізм (не) зробив дуже близьким родичем капіталізму. Що з ним, таким соціалістом, мало стати при нормальному економічному розвиткові — цього ми не знаємо, бо не пел було зружовано через п'ять років по смерті Леніна. Найалогічніше припустити, що мав, зрештою, перемотити велим аришній закон природи, про який ми жте загалують: не можна буті трішки ваїткою...

краті від влади. Ні Югославії, ні Угорщина для припадів нам не годяться: там збирють а середньому по 50—55 центів за гектара. Тобто а 5—6 разів більше, ніж в Радянському Союзі. А якщо й брати їх за приклад, то ані зупинити по дару нам негативний досвід: ось, бач, і арожайність висока, а країни такі даєні від економічного процвітання, ніби це Азія, не Європа. Або Латинська Америка, що сьогодні залуналися у фінансових борах. В чому ж тут справа?

Відповідь однозначна: а тоталітарності і авторитарності цих держав. Знов таки слід повернутися до формули Д. Сміта. Бог є Абсолютна Свобода. Якщо й анінає на шляху Абсолютної Свободи економічна нерівність поміж окремими індивідами, то вона перекривається іншими вигодами: свободою творчості. Творцем належить бачити не лише майстра пера або пензля. І Творцем є також фермер. І, можливо, пе-

Що ж до наїтателістичної нерівності, то слід зауважити: ця нерівність ніколи не досягає абсолютного характеру. Ніхто не їсть одразу трохи обїда, не аидудить трохи вина, не заліє у двох авто, не засне одначою в кількох кімнатах тощо.

І зрештеш ніхто з тих, хто мліє виграти на арені справді вільного світу, не забирє своїй багатств на той світ, — усі вони залишаються на землі, серед смертних людей, у вигляді нових надбавок християнської цивілізації. І а цьому — саме в цьому! — належить бачити найвищу справедливість. Гадаю, такої справедливості шлюмо досить, бо аона астворена не людьми, а Богом. Чим кінчаються намагання П «удосконалити», добре видно з трагічного досвіду Радянського Союзу.

18. 12. 1987 — 18. 01. 1988. Мюнхен.

НА ЗНІМКУ: Микола РҮДЕНКО (впереді зліва) поївно зіпшов а аюлда на Кальському возі, і потрапив у його своїй дружалі-аємешкині.

Фото
Якова ДАВІДЗОНА.

СЬОГОДНІ В ПРОДОВОЛЬЧІХ МАГАЗИНАХ ПАВЛОГРАДА, ТЕРМІНІВ, ПЕРІОДІКАЛІСЬКА, НОВОМОНОВСЬКА ПОЛІЦІЯ ЗАСТАВЛЯЄ СІДІТИ НА БАНКАХ З ГРАНАТОВИМ СОНОМ. ТАКЕ ВРАЖЕННЯ, ЩО МАСЛА, М'ЯСА, КОБАКИ НАШІ ЛЮДИ НЕ ДІЯТЬ...

Поварювались у США, де нидідав фермерів штату Міссісіпі. А Вуїчичий не приховував сплатилися від того, що там у магазинах майже шістьдесят тисяч намісують продуктів.

Що село у нас тримави за дешевого «партнера» міста, на якому треба було час від часу підкупити штаними — це один би справи, 6-8 заворотий. Колгосп «Дружба» Новомонівського району, який і керує А. Вуїчичий, належить до кращих в області. Середня урожайність зернових тут становить 63 центнерів з гектара, рентабельність виробництва — 71 процент. Займає міськовина прибутки. Та що викликає чотири колгоспні показники, поділені на кожного працюючого, порівняти з показниками фермера штату Міссісіпі? У колгоспі 620 працівників, і елементарний підрахунок свідчить: на кожного припадає чотири тисячі карбованців чистого прибутку — а 10-15 разів менше, ніж у американці. Продуктивність же праці колгоспника загальному

ТОМУ БЮРОКРАТИЧІСЬКЕ НА ГАЛЬМА

Слова просить виборець

вісім разів нижча від продуктивності праці загальноосвітнього фермера. За американськими мірками п'ять тисяч гектарів рілля колгоспу «Дружба» порати має від сім п'ятдесят чоловік.

Валерій Солонюк аї своєю бажанням орендири полівриси на підгородній чотирисоті гольді худоби. Добили 520-грамових добових привісів — проти 151 грама у колгоспі.

Договір негайно скасували, орендири прогнали. Учтецька Ніна Яковенко і працівники пошти Соляного вкази у колгоспі коїв а ореху. З навою несаброви виникли ії і стани самостійними фермерами. Дауський Умови наважали безсоромні: річний ваїї милона має становити 3000 кілограмів від корови (проти 2279 у колгоспі), а сплачувати за кожну північ по 20 копійок. У колгоспі доїрки нараховують 30 копійок.

Десять років доводилися орендувати 543 гектари

землі Іван Гереха з чотирма товаришами, мексиканцями, які використали неоплатний урожай пшениці, кукурудзи і ячменю, у п'ять разів зросла продуктивність їхньої праці, і добили і зарплата. Останнє всергет переладно колгоспні діячі і кооператив «Колосок» рішавими правлінням казалио закривати.

На очах гинуть паростки нового. Причому, як я можу судити за публікаціями у пресі, воєли. Не не підтверджують заявий раз, що чимало депутатів — сильних керівників обох парламентів союзного і Республіканського — захищали передусім інтереси сільської бюрократії?

Схоже, у півторці про власність на землю значиниши з'являються все ж через всезародий референдум. Але чотини дої дозволяти собі говорити від імені народу, не радячись боїай зі своїми виборцями? Мусили, напевно, відвагою говорити усі «за» і відвагою говорити усі «за» і

«проти», усі існуючі пошми і аргументи, про всі можливі варіанти, у тому числі і американські, якщо з ними задоволявся, і китайські, і японські, і як задоволю — соромно ж жити у майбутній ресурсами і талантами країни світу і залишатися злидними.

Наші «загукані» люди, сїмо заявляти, вренш-реш, спроможні самотужки розбратися, що й чому, і чим виборяться з убогості і безпартія. А якщо їм допоможуть авторитетні депутати і депутати Вуїчичий і майбутнісіні і поверхових зустрічах з виборцями доповідає винятково про розброді для райкопу солварту і мусили, не дуже замало для депутата-законодотвора, обраного в переломний момент, який переконливо розбратився, що не сумніваємося, що підтримував їм прихильників агаретної політики Літачова, чотини депутатів і чотини піврату, далекому від перебування, не суперечить, що дупшарів а зародках нові економічні депутати і мусили і півхатарів. Західного Донбасу та металургіям Новомонівського доводується ченати шідерати на столі.

М. САЕНКО, минадлар Новомонівського району, підпорядкований Дніпропетровська область.

— Актуальне інтер'ю —

ІНФОРМАЦІЯ ПРО... ІНФОРМАЦІЮ, АБО ЯК УПЕРЕДИТИ КРАХ БАНКУ

— Микола Миколайовичу, останній часом у школах ввели новий діалект — як ви можете — Інформатика. Що це таке?

Терміном «інформатика» позначається поняття, яке вилочас в себе власне інформацію, тобто знання, відомості про знання й обчислювальну техніку, до якого мого якої інформація комп'ютеризується і в разі потреби швидко знаходиться. Інфор-

Американці намути: той володіє інформацією, той володіє. Не спларажимося. Генеральний директор шойно інформаційного об'єднання УННПІ, доктор економічних наук М. Ермошенко.

тенти, винаходю, зїти про закінчення науково-дослідної роботи, статистичні дисертації, інші науково-технічні дані. На сьогоднішній день маємо до 180 мільйонів одиниць інформації.

У пресі промайнула повідомлення про те, що КДБ збирється продавати інформацію, збирати не власні традиційні шляхом — а наїз на увазі шитишество.

Нічого дивного. Всього чим займається, як приватні фірми, так і державні організації, приміром, ФБР. Отже, інформація — товар.

На Заході — найдорожчий товар, бо ринкова економіка без ринку інформації немислива.

Чия визнається цінність інформації?

Істинно її своєчасністю. П операції. Оперативна інформація коштує дорожче...

...бо, як свідчать факти, а деяких галузях (авіація, медицина, ядерна фізика) інформація коштує оповістості кожної дрізної крапки.

Так і тенденція збільшення цих процесів зберігається.

На сьогоднішній день будинок нова ідея, принцип, який створює, адемія, фізика, бути відієні а готові виробити технології максимують а виробити. Отже, якщо ідея не розроблена й не доведена до патенту, її можуть перехопити, а не — збиткові?

Так. На жаль, у нас це не всі це розуміють. Пам'ятає публікація в «Правді», жисте японський бізнесмен має намір розпатентувати за ідеї, згаданими в наших журналістських статтях.

Пому вони принесли мільйони, а в нас не знайшли

важко депутатів з району, якіниши проблем і готові для них своєрідні тематичні дайджести (екологія, економіка тощо) на замовлення як окремих депутатів, так і комісій, Верховної Ради а цілому.

Силки це коштувати?

Залежно від обсягу. Але це раз наголюючи: інформація у нас дуже дешева. А Москва, тому вони так погано я використовують. А без постійного інформувати депутатів через п'ять років істини становитимуть наїть який займаються у Комісіїх проблемати за фактом.

На закінчення — про законодавство. Крім Конституції та Інструкції міністерств, ми нічого не маємо. Інформаційна діяльність нашіа — народу України. І компютеризація фондів у будь-якій країні але за державний рахунок. Такого нема в 56 інших країн. Але криза примусило міністерства й відомства в умовах безринокності відносин економіки на програмах НТТ. Така «економіка» за останні 10 років приваєла до ії скорочення — з 3,3 тисячі до 1,4 тисячі. Інакше працюючих скоротилися вдвічі. На маютому інформаційному забезпеченні знаходиться понад 31 тисяча підприємств і організацій, органів державного управління. Встановлення податкового інформаційного розподілу в Україні приведе до того, що ми станемо збитковими, вимушені будемо скорочувати дослідження, науку, економіку.

Місцеві органи влади (Ровенський, Херсонський, Вінницький та Чернівецький міськомітети) намагалися використовувати лабораторії корупції інформцентрів для інших потреб. На жаль, ми не маємо законодавчої ініціативи, і, користуючись нагодою, хочемо заручитися до Верховної Ради розумінням інформаційного розвитку України в Українській РСР, який би регламентував науку діяльність, якнайшвидше реалізувати реформування републіки опинитися як грати катастрофи. Проект Закону наші фахівці розроблять.

Розмовляю з спеціальним кореспондентом «Голосу України».

Костянтин ПАНІШКІРА.

Мал. Антолія СТАНКОУЛОВА.

БЕЗ ПОСТІЙНОГО ІНФОРМУВАННЯ ДЕПУТАТІВ ЧЕРЕЗ П'ЯТЬ РОКІВ ВОНИ СТАНУТЬ НЕУКАМИ.

З ДАВНІХ ДАВЕН точиться су-перечка, ким був наш пера-вник: мисливець чи рибалко-во. Що, насамперед, зробив він: виполовав зир чи спинав ри-бинку? Як би там не було, але обидві ці прикмети сягають корінням у сину давнину і зберігають як хобі до наших часів. Як, можливо, при порожніх наших полках не так це вже й хобі? Не буде-мо стверджувати, що це саме так, але хочемо достеменно: не перенесіть це ще в міланку від людини, справник міс-тевич та рибалки.

Тому відкриваємо сторінку в нашій га-зеті, — «На привалі». Адже де, як не на привалі, можна почути найбарвни-ші розповіді про найнеможовірніші при-годи?

Гадаємо, що кожному з вас також є що розповісти колегами, дати корисну пораду, або висловити своє точку зору на ту чи іншу проблему. Ми залю-бки надамо місце вашим спогадам, по-радам, буйдальням і навіть звичайніс-ким мисливським та рибальським бай-кам.

«На привалі» ми надамо місце мате-

ріалам про цілвалі мандрівки та подоро-жі. Адже турністи на Україні теж чина-ли. Ми з нетерпінням чекаємо ваших листів про азолочкові піші та інші по-ходи, ескурсії. Надсилайте нам свої враження, не біда, що ви ніколи не бра-лися за перо. Думайте, що ви поділи-те своїми думками про ті місця, в яких пошастало побувати. Можливо, в цілвалі фото з красавими тис місць, де прохो-дили ваші маршрути. Надсилайте. А со-години запрошуємо поспіяти з назв «На привалі».

Ігор КАБЛАК.

Цікаво знати

● Статистік підрахували, що в народному господар-стві країни використовується понад 700 тисяч собак. Економічний ефект від та-кого вигідного для людини співробітництва досить со-лідний — майже 10 міль-йонів кілокалорій на рік.

● У Києві створено кіно-логічну спілку України. Президенти спілки — директор Інституту молекулярної біо-логії і генетики АН УРСР, академік Геннадій Ямар, «Собаче» товариство заре-єстровано. Мета — відро-дження генфонду, вивчен-ня чистих порід, для чого створено комітетерний банк даних.

Прикмети вір...

СІЧЕНЬ

Січень — мавка зимн. Січень — місяць холод неч та прибуваючого світа-ла.

Горобці ховаються у хмиз — на мороз або пе-ред заметіллям.

Птахи нісобирують пір'я — до морозу.

Вода у колодзі підня-лась — мороз іде.

Блискавка азимку бу-де буря.

Хмари йдуть проти ві-тру — до снігу.

Хмиз без снігу — літо без хурти.

Мало снігу на гілках де-рев — вітруки ті грібні, ніякі не шукай.

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Заступник редактора Борис Сидоренко.

Чергові редактори — Анатолій Солонський, Людмила Баранська.

Автор мистец-тв, зйомки світогра-фа Києва України.

Випускник — Олександр Бондаренко.

Оформлення — Володимир Кісєльов.

Коректор: Тамара Билетнік, Наталія Власик, Людмила Морозова, Людмила Мисик, Антонієв Сильвестров, Любов Станіслав.

Верстальники: Тетяна Велюк, Алла Будинкова, Марія Солодур, Ольга Ціценко, Анатолій Артемюк, Сергій Сіжиков.

Ліногравісти: Тетяна Мухіна, Наталія Познина.

Ордене Ланіна комбінат друку «Українська друкарня» 252047, Київ-47, проспект Лєвковича, 10. Індекс 60935.

Тираж 165.650.

Перевдательна ціна на рік 19 грн. 60 коп.

Зам. 03150101.

Врятоване озеро

Сумно стає, коли про наші ріки та озера говорять вже в минулому часі. Які були колись річки, а які карасі водились в тій водоймі? І коли сьогодні дивимся на чисте плесо Горілого озера, з радістю відзначаємо, що його мисливці «віра чина».

Вікну за Горіле озеро оголо-сила відомий всесвітній голо-ва «Перемінової» організації Українського товариства мислив-ців та рибалок Володимир Савана. На початку вісімдеся-тих в Переміночому, що в Дніпропетровській, загоскре-про нову шляхисню автошосу Москва — Сіфєрополь. Неза-баром після із місцевих вико-наючих роздобує в області на-віть копію проекту майбутньої будови. А це за якийсь час перетворилося вже на мислив-ський готельчик з рестораном і кафе на робочій часті. Пош-кавкахмись проектом, Володи-мир Іванович спитав чиясь по-мичу чорну бобуку стрілку, що в Дніпропетровській, що в Горілому озері і заселений дичиною зелений лісмісць остерігся.

Спочатку головний мисли-вець не повірив своїм очам. Як так? Із сумнівом не запи-салося. Голова виконуюче-лиці Радк А. Гераска під-твердив, що чорну бобуку про-ектант. Треба було діяти, за-хитати крає, ратувати приро-ду. Терміново зібрав загаль-ні збори мисливців і рибалок. Рішення було коротким: вря-туємо Горіле озеро!

Але в об'єктивному вирішен-ні йнакше: «Мішало» алопо-т, переробив проекту і т. ін. Хай буде, як...»

Тоді Савана терміново бо-ре відступити і поспішить у по-шуках правди до Києва. З'явля-ється публікація в республикан-ській пресі. Поінформовано усі можливі інституції.

Вікна тривали майже три ро-ки, але перешкоди прихоро-доби все ж перемогли. Кра-су природи зберегли. Для ни-ї сухих і для прихидишків.

Як на наш погляд, коли про-ляже-простелється автомагі-страль Москва — Сіфєрополь через землі Дніпропетровщи-ни, при під'їзді до Горілого озера має стояти знак: «Ви приріджаєте повз урочище, заселене безліччю дичин. Тут постійно гніздяться 12 види унікальних пернатих, занесених до Червоної книги Української РСР. Урочище врятували від знищення відомством перше-пинської прирідобони — мис-ливці та рибалки».

Григорій ЛОВАНЬ.

Мисливськими стежками

ПОЄДИНОК

«Дзень-передзень, поця со-нинчий день!» дзвенять надозорні гострі коси на-дуках та злисають подум Тру-бежком, понад Вакулюкою.

Пакне сном над думками. Сонце повернуло на полудень. Гей, нумо, косарі!

Ноді б спитати у члена товариства мисливців та ри-балок з Геттишани, який ін-струмент, окрім мисливсько-го та рибальського причаїдала, ми найближче пасує в по-ру красивого літа, відповід-дує б одностайно: «Гостра дзвіночолога коса!» Бо ж на зиму тут заготовляли для заїрних томи запашного сі-на.

На річці жене свою рутку і він, Петро Нучера, Нелетка робота — косовиця, як на-жуть, жартів не любить, і ли-ше опівдні, коли коси сто-лено змолочати на перешко-ду, можна докинути й жарт, можна на хвилю прилучи-ти і до гуртового спомину «І тих, що стояли на ноче-мислі, і тих, що ходили в за-гінку».

Тоді за коротким дзвоню-м «а пам'ятаєте?» зривають незабутні мисливські буйдаль-ни...

— А пам'ятаєте вже поєди-нок із вепром, Нирівлові-чу?

— Та отой золоті на Пла-вочному лісі.

— О, то такі справді був поєдинок. Номусь, немисля-но, розказати, — не пові-рити».

І пригадує егер.

Поповали годі на сніжка. По глибокому затужаломо снігу помік старечини дерев розставні номери. На їхнй сталі стріляти Іван Налож-ний, Павло Пархоменко, Ми-хайло Рак, Микола Нучера, Олександр Дубенко. Сам же егер разом з Дмитром Сидо-реном, захищали вірних по-мічників — собак. Паламу, Дружка та Нудуля; нішли в загінку.

Пролунав сигнал. Собаки юкнулися у чагарини. Неза-баром дружині загаві підняв-ся лігавий вепір. Та стріль-ці виявилися слепі. Відлучили небезпечку, звірі враз повер-нули назад. Зміну «чужаки» навазили одразу ж помітити тер, почувши голос собак.

Набав іде паралельно номерам, — азначив Нуче-ра, — за мить буде тут.

Тан і сталося. Не встиг за-гінний отримати, як на збо-го височині величезний сніжак. На зграю напали всі три со-баки. Та кабан враз помітив мисливців, круто поверну-ва. Егер вистрелив надзоді-ж, поранив звіра. Однак сі-кач продовжив утечу. Петро Нирівлович дав сигнал стріляти. Усі вистрелили.

Не глумився, зробив здо-бливу облогу. Егер з дво-ма мисливцями, Михайлом Ракон та Іваном Колонієм, супроводжували собак. Соба-ки пішли по сідлу, що повер-тав у густі чагари Горілого лісу. Егер пустив їх тут же.

Вони одразу ж знайшли сі-кача. Звір заліз у сніг, у глибокому янику. Собаки кинулися на вепра, але той не піддавався.

Тоді кабана наблизив-ся Нучера. Вистрелив. Звір різко сів на чотири, у цей мо-мент пролунав другий по-стріл егера. Сніжак упав. До нього кинулися собаки. Гріз-но зіп'ялися на ноги, впер-підня на під себе одного з со-бак — наймільнішу улюб-ленцю Паламу.

«Уривати Паламу!» — блискавично майнула думка в егера. Забувши про власну безпеку, мисливець із неза-рименого рушничого, з азарт-ним криком, кинувся на сі-кача разом з іншим (незалеж-ним) собакою.

Попинувши жертву, сікач кинувся на мисливця. Егер пошкандував. Та розкриття лі-ста підсіка сікача неволагов-но наближалося. Нучера за-паво ввійшов в азарт бороть-

бі і тек виваб для себе на-ступ. Умить ткнув стволі не-зарядженої рушничі в пащу звіра. Сніжак відбив стволі.

Зблигнули ікла, розшмату-вавши штани на ушачину ко-доку страшного турніру, за-чепили стегно.

У цей момент поєдинку вже нагодилась мисливі Іван На-ложний і Михайло Рак. Од-нак допомогти егеру в його відважливому змаганні з розлюченим пораненим сіка-чем не було ніякою справою.

Зір і лодина у страшиному тислі блискавично мислился мисливцями.

Тоді Наложному спала на думку шалена ідея. Саме в той момент, коли на вепра навіс заду собака Дружок, мисливець вистрелив утоту.

Сніжак рухав на постріл. Це й уривалося егери. Нападни-ка ж, сікача, споловахи ще з багатьма пригодами як на-вечі.

«...Чи можна йти на сі-кача з незарядженою руши-ничою, переробленою на руш-ничу бар'єрських мисливців і самі ж відповідати за те «запалити» та натурі?»

— Можна, якщо рушничу у нескінних руках Петра Ку-чери!

Іван ШАПОВАЛ, журналіст.

Мілохон Анастолі СТАНІСЛОВА.

СПІЛІ — 70 РОКІВ

10 липня 1921 року у місті Харко-ві створено Всеукраїнську спілку мис-ливців і рибалок (ВУСМР).

Своїм завданням спілка азнач-на: переробляти та рибальські руш-ничі мисливського і рибальського господарства; розвиток стрільного спорту, торгівлі і збут продукції мис-ливців і рибалок.

Нині спілка називається Українське товариство мисливців і рибалок і об'єднує понад 500 мисливсько-ри-бальських господарств. На утідах, а це більш як 45 мільйонів гектарів, нині господарює 625 тисяч мисли-вців і рибалок. Прибуток товариства з усіх видів діяльності майже 14 мільйонів карбованців.

Члена товариства щороку анку-нуть природоохоронних робіт у своїх угіддях майже на 10 мільйонів карбо-ванців. Наприклад, розселити більш як 1200 голів диких звірів, де-сятки тисяч птахів, тільки фазанів понад 70 тисяч штук.

Ось із такими економічними показ-никами зустрічає УТМР свій 70-річ-ний ювілей.

ГОЛОС України